

SKEBY OG ØSTRUP SOGNE

KIRKEBLADET

juni - juli 2022, årg. 33 nr. 3

Neel Christiansen er ny præst i Østrup, Skeby og Gerskov
Nordfyns præster på studietur til England

Peter Kirkeby (kirkebladets udsendte) om drømmen om at tage på langfart

Målsætning: "Vi vil være en aktiv, lyttende og inddragende kirke"

Præsentation af mig selv

Jeg er 62 år, tidligere folkeskolelærer og nu nyuddannet teolog fra Københavns Universitet og Pastorseminariet i Aarhus.

Jeg er opvokset i Nordsjælland, men i foråret 1982 drog jeg til Jylland på et tre måneders højskoleophold på Askov Højskole, inden jeg skulle starte på min læreruddannelse på Blågård Seminarium. På Askov Højskole mødte jeg min første mand. Han boede i Jelling, og året efter flyttede jeg sammen med ham og fortsatte mit lærerstudie på Jelling Seminarium. Mogens og jeg blev gift i 1985, jeg blev lærer i 1986, og derefter byttede vi bolig med mine svigerforældre. Vi boede så på Vindelev Mølle, en familieejet korn- og foderstofvirksomhed, hvor min mand og hans bror var tredje generation.

Jeg havde som ung mange gode år som lærer. Egentlig var jeg uddannet matematik- og fysiklærer, men ret hurtigt fandt jeg ud af, at jeg syntes bedst om at være dansklærer med klasselærerfunktion (1.-7. kl.) og matematiklærer (1.-10. kl.). Jeg har aldrig selv fået nogen børn, så det at være klasselærer er det tætteste, jeg har været på begrebet MINE børn.

I 1997 blev Mogens og jeg skilt, og i 2000 flyttede jeg til Lolland. Mine bedste-forældre boede på Fejøl (en lille ø i Smålandshavet), hvor jeg gennem hele min barndom og første ungdom har haft gode sommerferieoplevelser. Mit andet ægteskab var med en mand, jeg har kendt fra Fejøl helt tilbage fra min tidligste ungdom.

Min teologiske interesse startede imens jeg boede på Lolland. I 2012 kom jeg i et fælles menighedsråd som repræsentant for et ud af tre landsogne. Så begyndte jeg at gå i kirke, og i 2015 begyndte jeg

at læse teologi på Københavns Universitet.

De første år på universitetet stod jeg 2-3 dage om ugen op kl. 3 om natten. Der var et par hunde, der skulle luftes, og jeg har altid godt kunne lide at have god tid om morgenen. Kl. 4.30 blev jeg kørt til toget i Nakskov – et lokaltoget, der kørte til Nykøbing Falster. Fra Nykøbing Falster tog jeg Intercitytoget til København. Så var jeg fremme til undervisningen kl. 8. Og om eftermiddagen tog jeg så retur. Heldigvis har jeg familie i Københavnsområdet, hvor jeg af og til kunne overnatte.

I 2019 fandt jeg igen sammen med Mogens, og vi bor igen i Jelling. Mogens vil ikke flytte, og jeg er derfor lykkelig over, at jeg har fundet et fast præsteembede uden tjenestebolig og i pendlerafstand fra Jelling. Og så er der så kønt på Nordfyn.

Der vil være mange mennesker, jeg skal lære at kende, så jeg håber, at I vil have lidt tålmodighed med mig. Jeg kommer jo ikke til at bo i lokalområdet, men jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at være til stede, når der er mulighed for at træffe mennesker. Og så håber jeg, at I vil komme forbi, prikke mig på skulderen og fortælle, hvem I er.

Kirkebladets Redaktionsgruppe:

Gry Malling Loehr, Peter Kirkeby (udsendt medarbejder) og Keld B. Hansen

Tal med præsten

Det kan være en god ide at tale med præsten.
...Hvis du trænger til nogen at tale med
...Hvis du har sygdom og død alt for tæt på
...Hvis du har svært ved at overskue livet
...Hvis der er andet, du er ked af
Præsten har tavshedspligt - det kan være en god grund til at tale med præsten
Ring eller skriv til Keld B. Hansen på tlf. 23 47 41 44 / kha@km.dk eller til Neel Christiansen for at få en samtale eller aftal, at I mødes.

Kalender

29.

MAJ

Indsættelse af ny sognepræst, Neel Christiansen ved gudstjenesterne i :

Skeby kirke kl. 9.30

Gerskov kirke kl. 10.30

Østrup kirke kl. 14.00

Reception i Østrup forsamlingshus fra klokken 15.00

Neel Christiansen skal være 50% sognepræst i Østrup, Skeby og Gerskov samt 50% sognepræst i Sønderød og Skamby.

I Østrup, Skeby og Gerskov skal hun være præst på lige fod med Keld B. Hansen.

Kom den 29. maj og vær med til at byde Neel velkommen!!

5.

JUNI

Pinsedag:

Gudstjeneste i Østrup kirke kl. 10.30

Vi fejrer pinsen, der er festen for Helligånden, og som også er kirkens fødselsdag. Neel Christiansen står for gudstjenesten, børnekirkekoeret, Gelænderlærkerne, synger og efter gudstjenesten serveres der - som ved en rigtig fødselsdag - lagkage og kaffe.

5.

JUNI

Østrup beboerforening

Grundlovsfest på den gamle sportsplads i Østrup. Vi starter kl. 14 med aktiviteter og hygge blandt andet et familieløb på de omkringliggende stier.

Mvh. Bestyrelsen for Østrup Beboerforening

9.

JUNI

Sogneudflugt torsdag den 9. juni kl. 13
Turen går til Ladbyskibet

Vi mødes kl. 13.00 på parkeringspladsen ved fru Nielsens køkken, Kvindevadet i Otterup, og kører med **Bergholdt Busser til Vikingskibsmuseet i Ladby.**

Kaffen drikkes i **"Kirkeladen" i Mesinge**, hvor der også er mulighed for at besøge Mesinge kirke, som ligger samme sted.

Aftensmaden spiser vi hos **Fru Nielsens Køkken** kl. cirka 17.30.

Tilmelding til Birgit på tlf. 22 53 10 85 senest den 3. juni. Pris for deltagelse er 130 kr.

PS: Nuværende og tidligere beboere af Østrup sogn og Skeby sogn (Skovløkke området) kan deltage.

MEDLEMMER AF Østrup-Skeby menighedsråd:

Birgit Vous (formand), Olle Fisker, Karen Margrethe Clausen, Kari Hansen, Yvonne Durup, Lene Larsen, Esther B. Sørensen, Sheryl Nielsen, Kaj Hovhave, Bente Dahl Egeskov og Keld B. Hansen

Ny præst lander i det smukke smørhul

Neel Christiansen er nyuddannet, nyansat og 62 år. Søndag den 29. maj begynder hun som præst i Østrup, Skeby og Gerskov kirker, hvor hun skal deles om præstegerningen med Keld B. Hansen. Her kan du møde Skovløkkeområdet nye præst inden hendes indsættelsesgudstjenester.

Neel er nyuddannet præst og kommer dermed til området med et helt åbent sind:

"Jeg har livserfaringer med i rygsækken, men ikke præstegerningen, det er helt nyt."

Hun er åben for at mærke, hvordan præstegerningen udføres, og hvad der er brug for her i Skovløkken, så hun har ikke faste forestillinger om, hvordan det skal være, der hvor hun er præst. Den første tid kommer til at gå med 'bare' at få håndværket helt på plads – altså selve rammerne og ritualerne i den givne kirkelige handling, og derigennem finde sit eget udtryk og finde ud af, hvordan hun kan bidrage til kirkelivet i Skovløkken på sin helt egen måde.

Dog har hun allerede luret, at her er et stort frivilligt engagement, som på sin vis udvisker grænserne mellem det kirkelige og det lokale *"Så det skal jeg jo lige finde ud af. Hvordan gebærder jeg mig her? Det bliver en udfordring, men det er spændende!"* Hun har allerede mødt 'rejseholdet', som netop er de frivillige kræfter, som deltager i forberedelserne og udførelsen af gudstjenester i Skovløkkeområdet – en unik måde at arbejde på, som er udviklet her af Keld, og som Neel også ønsker at prøve kræfter med. Selvom Neel kommer langvejs fra og dermed ikke har sit daglige liv her, er præstegerningen *"et nyt kapitel, som jeg har god plads til i mit liv."* Neel har nemlig ikke børn, og dermed heller ikke børnebørn, der for andre tager meget tid og opmærksomhed på det tidspunkt af livet, men Neel har netop tid til at lade præstegerningen, her i Skovløkken, være en væsentlig del af hendes liv. *"Jeg synes virkelig jeg er landet i smørhullet – og så er her jo smukt!"*

Konfirmeret som 59-årig

Neel er 62 år og nyuddannet præst efter en lang karriere som folkeskolelærer. Hun bor i Jelling, hvor hun befinder sig godt sammen med sin mand, så en præstebolig var ikke umiddelbart relevant lige nu. Hun var derfor indstillet på at hendes arbejdsliv som præst kom til at bestå af kortere vikariater rundt omkring i landet. Men da hun så de to stillingsopslag fra Nordfyn, tænkte hun: *"Det her, det er lige noget for mig! Jeg er så lykkelig for at jeg kunne få en fast stilling, i stedet for det vikararbejde."* Hun kan hermed bedre fordybe sig i arbejdet og kan bedre udvikle et tilhørsforhold til området.

Neel har ikke troen eller kristendommen med sig i barnerygsækken. Nej tværtimod var hendes barndomshjem meget areligiøst og lille Neel blev kun døbt fordi hendes fars møster alligevel syntes det var synd, at den lille baby ikke skulle døbes. Konfirmeret blev hun dog ikke, som teenager. Kun gennem skolen stiftede hun bekendtskab med den danske folkekirke, det blev dog heller ikke til det helt tætte bånd. Fraværet af religion i hendes barndom har hun fået et nyt perspektiv på gennem religionshistorien, som hun blev indført i på studiet; for netop i 60'erne, hvor Neel er vokset op, var religionen skruet ned på lavt blus, og man troede, at det dér kirke, det ville uddø.

Gennem 80'erne fulgte Neel med i interessen for nyreligiøse tendenser, der kendetegner perioden for hendes ungdom. Hun holdt sig orienteret uden aktivt at tage del i bestemte religiøse retninger, og hun snusede lidt til coaching-verdenen. Og først i 2012, hvor hun blev medlem af det lokale menighedsråd på Lolland, stiftede hun for alvor bekendtskab med kirke, tro og religion. I første omgang var det af rent praktiske grunde; der manglede ganske enkelt et medlem fra lokalsamfundet i menighedsrådet, og efter at være blevet spurgt tre gange, indvilgede Neel i at deltage. Og når hun nu sad i menighedsrådet, måtte hun hellere også gå i kirke, mente hun, for at se hvad det nu var for noget. I kirken mødte hun noget, hun forstod, men også noget hun ikke forstod, og det gjorde hende nysgerrig. Mødet mellem det hun for-

De to præstekolleger, Keld B. Hansen og Neel Christiansen

ningen netop formuleres således: "Vi vil være en aktiv, lyttende og inddragende kirke", som der står på forsiden af kirkebladet.

Neel ønsker at dele ud af oplevelsen af at finde en energi i troen på Gud med budskabet *"Ja, lad vær med at tro, at du skal det hele selv, der er hjælp at hente"*.

Neel er blevet ansat i en deltidsstilling her i Skovløkkens tre kirker for at aflaste Keld en smule, da hans arbejde som Provst også fylder meget. Keld og Neel kommer altså til at deles ligeværdigt om arbejdet i de tre kirker. Neel er ligeledes blevet ansat i en deltidsstilling i Søndersø og Skamby kirker. Så hun kommer til at betjene intet mindre end fem kirker. Det lyder af meget, men det skræmmer hende ikke. Tværtimod er hun fuld af gåpåmod, og ser det som et privilegium at få kendskab til flere områder, og så glæder hun sig til at lære alle de nye sognebørn at kende.

stod og kunne bruge aktivt og det, hun ikke forstod, gjorde, at hun i 2015 begyndte at læse teologi på Københavns Universitet, netop for at prøve at *forstå* og samtidig med et klart mål om at komme ud og arbejde som præst efterfølgende. Efter nogle år fik Neel lyst til at lade sig konfirmere, og inspireret af de populære 'drop-in dåb', fik hun spontant aftalt med den lokale præst, at hun blev konfirmeret Stor Bededag i 2019 i en alder af 59 år.

Kirken skal være imødekommende

Neel har gennem sit studie interesseret sig for, hvordan man får de, der ikke har et tæt forhold til kirken til at komme i kirken. Dette spørgsmål har hun haft forskellige indgangsvinkler på gennem tiden, og hun har erfaret, at der ikke er én måde, hvorpå man kan få folk til at søge kirken. For oplevelsen af kirken er meget forskellig fra person til person. Nogle drages af salmerne, og andre drages af selve kirkerummet. En tilgang, hun ofte møder fra de kirkevante, er "De må komme, når de er klar til det", men Neel mener, at det måske også er muligt for kirken at være åben og imødekommende – også for de, hvor kirken ikke er en naturlig del af deres liv. Denne tilgang passer fint ind i Skeby og Østrup sogne, hvor målsæt-

Præster på studietur til England

I dagene 16. - 21. maj var 8 præster fra Bogenense provsti og 9 præster fra Langeland - Ærø provsti på studietur til Salisbury i det sydlige England. Formålet med turen var at studere kirken på landet i England

Os, der kommer fra Nordfyn og fra Langeland og Ærø har det til fælles, at vi er præster i mindre byer og landsbyer. Vi kommer altså fra landet, og det at bo på landet og at være kirke på landet er noget helt andet end at bo i byen og være kirke i byen. Hvis man er ude på landet, har en præst for det meste flere kirker, og på landet er der ikke gudstjeneste i hver eneste kirke hver søndag.

Derfor gav det mening for os præster at tage en tur til Salisbury, hvor kirkerne er kendt for, at man arbejder med, hvordan man ude på landet kan gøre sig gældende som en kirke for folket.

Barnaby-land

Byen Salisbury ligger halvanden times kørsel vest for London. Salisbury og landsbyerne deromkring har de smukkeste huse i bindingsværk og stråtag i bedste Barnaby-stil. Ja, det føles som at befinde sig i selveste Barnaby-land. Heldigvis uden alle mordene men med en behagelig og afslappet stemning, som er typisk for den del af England.

Den imponerende domkirke i Salisbury er fra 1220 og opført i gotisk stil. Vi boede lige over for domkirken på et sted, hvor præster og mange af kirkens frivillige får deres uddannelse.

Den engelske kirke

I Salisbury blev vi meget klogere på den engelske (anglikanske) kirke. Kirken minder på mange måder om den katolske kirke med syv sakramenter, helgener og med mange

Neel og jeg foran domkirken i Salisbury

ritualer. Men man har - modsat i en katolske kirke - kvindelige præster, og man er på mange måder meget moderne i ønsket om at tale til moderne mennesker.

England er - som Danmark - inddelt i sogne, og hvert sogn har sin kirke. Ifølge engelsk lov har den anglikanske kirke en forpligtelse til at være kirke for alle mennesker i et sogn. Uanset om folk er troende eller ej, og også selv om mange i et sogn måske beken- der sig til en anden religion.

Når man som dansker besøger den engelske kirke, bliver man overrasket over, at man ikke kan blive medlem af kirken. I Danmark bliver man medlem af folkekirken, når man bliver døbt, men det tilsvarende sker ikke i England.

Præsterne fra Nordfyn, Langeland og Ærø

Englænderne er ikke så gode til at få foretaget kirkelige handlinger. Der er kun meget få procent af en årgang, der bliver døbt. Der er også kun ganske få procent, der bliver kirkelig viet og begravet. Kombinationen af, at man ikke er medlem af kirken, og at der kun er ganske få kirkelige handlinger, betyder, at kirken kun har ganske få penge til kirkens drift. Dermed er der flere væsentlige forskelle mellem den anglikanske kirke og den danske folkekirke.

Udflugt til en menighed i Cerne Abbas

Midt på vores uge i Salisbury tog vi ud til en menighed i byen Cerne Abbas, der ligger halvanden times kørsel fra Salisbury.

Cerne Abbas er et sted hvor de danske vikinger har været. Det fortælles, at kong Knud den Store (konge i England 1016 - 35 og i Danmark 1018 - 35), førte krig mod englænderne, og kom til Cerne Abbas, hvor han nedbrændte byens kirke og kloster. Senere blev Knud omvendt til kristendommen, hvorefter han kom tilbage til

Cerne Abbas og bekostede en genopførelse af byens kirke og kloster.

Både kirken og klosteret er forsvundet og erstattet af en kirke fra 1300-tallet. Her mødte vi præsten, Jonathan Still, og flere af de mennesker, der hjælper til i kirken til hverdag.

Vi blev først beværtet med et glas "Kong Knuds øl" (en velsmagende øl, der smager af humle), og derefter hørte vi, hvad man laver i kirken i Cerne Abbas.

Jonathan Still fortalte, at han er præst for fire landsbykirker og sogne. Hver anden søndag holder han gudstjeneste i de to af kirkerne, og hver anden søndag er der gudstjeneste i de andre to. Han har et godt forhold til den lokale skole, som han besøger hver eneste uge, og så går han på husbesøg. Men han har ikke mange dåb, vielser eller begravelser.

Ud over præsten er der hjælpere, der hver især tager et stort ansvar for kirkens arbejde. En af dem - en tidligere dagplejemor -

arrangerer træf i kirken for små børn og deres mødre. En anden arbejder med de gamle i menigheden.

Andre steder har man lægpræster, der har haft en anden karriere, og som har fået lyst til at gøre en forskel i kirken. Disse lægpræster tager en kortere teologisk uddannelse, og så kan de gå i gang. Vi traf en af lægpræsterne, der havde fået tilbudt en præstegård, hvor hun kunne bo gratis. Til gengæld skulle hun arbejde gratis for kirken, og dvs. at hun arbejdede to dage om ugen. Derudover stod hun søndagsgudstjenesterne.

For os, der er præster i den danske folkekirke, var det spændende at se, hvordan man i England har en kirke, hvor man med få penge og mange frivillige formår at være kirke for den befolkning, der bor på landet.

Kirken i Cerne Abbas

Neel og jeg er sammen med præsten, Jonathan Still, og Sue Chandler fra menigheden

Drømmen

Peter Kirkeby, der normalt bor i Klintebjerg, sejlede den 7. maj ud af Klintebjerg havn for at begive sig ud på en sejlads, der kommer til at strække sig over den næste halve år. Det er planen, at han skal sejle gennem Kielerkanalen og ned langs Europas kyst for derefter at sejle over til Azorerne og retur til Danmark via Skotland. I de følgende numre af kirkebladet får vi hans rejseberetning. Her kommer det indledende afsnit:

For at forstå resten af de artikler, der kommer i den her lille serie om en drøm, er det vigtigt for mig at fortælle, hvoraf den drøm kommer, og hvad den er drevet af. Det er ikke bare en tømmermands eller væddemåls beslutning, at jeg nu er taget ud at sejle helt alene i et halvt år. Det går langt tilbage. Så bær over med mig, fordi jeg ikke straks springer til delfiner for boven og dybt vand under kølen, det skal nok komme, måske!

Drømmen startede, da jeg var 12 år

For snart rigtig mange år siden, jeg var 12 år, tog min far mig og mine brødre med ned og besøgte skoleskibet Danmark, der lå til kaj i Odense havn.

Så vidt jeg husker, og her kan hukommelsen over ca. 50 år godt spille en et puds, var det selveste kaptajnen, der gav os en rundvisning. Det kan også have været en elev eller en anden officer, jeg husker det bare som Kaptajnen. Vi kom først ind i kabyssen, hvor kokken svingede kæmpestore gryder rundt, over kæmpe sydende og hvæsende gasblus. Gryderne var mindst 4 gange så store som dem, min mor havde, og hun ville aldrig, om det så gjaldt livet, have kunnet løfte dem, som den her kok kunne.

Vi var på banjerne, hvor elevernes hængeskøjter var sirligt rullet sammen, helt ens og hang under dækket, linje efter linje, snorlige. Vi så motorrummet, med dets blanke ventiler og rødmalede håndtag og den kæmpestore motor, der var grønmalet pudset og skinnende. Ikke en oliestribe var at se. Da vi kom på dæk igen, og en af eleverne entrede stormasten og vel oppe kravlede ud på ræen, tabte jeg fuldstændig mælet, det her det var vildt, det var spændende, og det var stort. Oppe ved det store rat,

fortalte Kaptajnen om de togter, de skulle på til fremmede lande. Det var eksotiske steder, jeg aldrig havde hørt om, og sandsynligvis aldrig ville komme til at besøge.

Lige der, på dækket af skoleskibet Danmark, bag det store rat, blev en drøm født. Lige der blev min udlængsel født, min lyst til at se fremmede lande, møde fremmede mennesker, der taler fremmede sprog. Ikke nødvendigvis som sejlene, men som rejsende. Den udlængsel har aldrig siden, på godt og ondt, forladt mig.

Udlængsel og en rejse til Gardasøen

Da jeg i sin tid blev konfirmeret, et par år senere end besøget på Danmark, skulle alle mine klassekammerater naturligvis have en fest. Hele familien til suppe steg og is. Det ville jeg ikke. Ikke fordi jeg ikke gerne ville se min familie, for det ville jeg rigtig gerne, men fordi jeg hellere ville ud og rejse. Jeg fik min far og mor overtalte til, at i stedet for at få en fest, ønskede jeg mig en rejse. Spies og Tjæreborg var dengang rigtig i gang med at få deres rejseselskaber til at blive flyvende forretninger, så mit ønske blev opfyldt, og hele familien tog til Gardasøen i 8 dage med Tjæreborg. Jeg var ovenud lykkelig. De 8 dage ved Gardasøen står stadig som et eventyr, hvor jeg oplevede de mest fantastiske ting. Der var bjerge, høje bjerge, Dolomitterne, oveni købet med sne på. Vi sloges med sne midt om sommeren. Hvor vildt er det lige, når man som 14 årig kun havde set Mols Bjerge?

Der var små flerfarvede firben overalt, og hvis man skræmte dem nok, smed de halen og piskede videre ind i det nærmeste skjul.

Overalt var der var folk, der talte italiensk, og fordi vi var meget lyshårede, gik de hele tiden og rodede i vores hår. Mine søskende syntes, det var meget irriterende, jeg synes det var spændende. Jeg kunne sidde og se i timevis på to gamle mænd der sad nedenfor vores hotel og spillede skak, talte Italiensk og drak espresso. De må have synes, at det var underligt, at en knægt gad sidde og se på dem spille skak, men der sad jeg altså.

Jeg købte min egen konfirmationsgave dernede. I en lille butik, hvor jeg havde

maset næsen flad på ruden næsten hele ugen, havde de det smukkeste skakspil, jeg nogensinde havde set. Det havde en plade af alabast, drejede brikker i messing og stål og stod bare der i ruden og fristede. Jeg kunne lige forstille mig at komme hjem til kammeraterne, og vise dem sådan et skakspil. Jeg havde aldrig set noget lignende. Jeg havde ikke pengene, men næsten, og manden gav mig så meget rabat, at jeg fik spillet med hjem, jeg har det endnu.

Drømmen om en sejlads

Efter min konfirmationsrejse, fik jeg endnu mere lyst til at rejse, og det har bragt mig vidt omkring siden, både arbejdsrelateret, men også privat, og jeg har nydt alle mine rejser. Jeg gik dog stadig med drømmen om sejladsen, venligt nærmet at talrige bøger, foredrag og tv udsendelser, jeg slugte det hele.... rått.

Jeg har pløjet mig gennem Troels Kløvedal, Joshua Slocum, Jan Eske Bertelsen, Erik Wedersø og mange, mange andre, og de har alle sammen bare båret ved til det bål, der på et eller andet tidspunkt skulle tændes. Det var eventyr af højeste karat, det var det, jeg ville. På en eller anden måde måtte det ske en dag.

Nu er der jo mange, der har drømme om at gøre dette eller hint, uden at det nødvendigvis nogensinde bliver til noget. Jeg vil bare ikke gerne blive 80 og sidde med en drøm, der aldrig var blevet til noget.

Året er 2020, og nu skal det være, det er nu, drømmen skal udleveres. Det er nu, der skal sejles til fremmede lande, helt alene i et halvt år, bare mig og min båd, mit hus på vandet. Lisbeth, min hustru, var enig med mig, det er nu, du skal afsted på din drømmetur. Hun har ikke lyst til den form for sejlads, og det betyder så, at jeg tager turen alene.

Drømmen udsat

Verden blev som bekendt en anden i det tidlige forår 2020, og ikke alt hvad vi hidtil havde kunnet foretage os, var sådan lige til at vedblive at gøre. Jeg havde kørt det hele i stilling, der var udpeget en afløser for mig på jobbet, og alt var klart. Det her var en nedtur, som det var svært at hive sig op af igen. Hvad nu, kunne man sats på 2021, eller hvordan ville alting arte sig?

Jeg blev mere og mere træt af det. Det kunne ikke passe, bedst som jeg efter mange års opsparring, planlægning og forberedelse, endelig kunne tage af sted, blokerede en virus for eventyret. Nå, der var jo ligesom

Peters båd, "Jomfruen"

ikke rigtig noget, jeg kunne gøre ved det, andet end at blive ved at være forberedt.

I min overdragelses dokumentation til min chef, rettede jeg blot datoen til 2021, for alt var klappet og klart. Båden fik en ekstra god behandling, lidt mere udstyr (her går man aldrig tør for ideer) og flere bøger indkøbt som et supplement til forberedelsen. Nu kunne 2021 bare komme an!

Nå, øv øv og tre gange øv, som de siger i "Anders And og Rip, Rap og Rup". 2021 var så heller ikke lykkens, eventyrets og det dybe vands år. Nu var det svært. Min udpegede afløser havde forladt firmaet, og jeg skulle i gang med at finde en anden. Planen måtte ændres med mere end bare at rette årstallet. Båden, som forresten hedder Jomfruen, (mere om det navn senere) fik sig endnu en kærlig hånd, endnu et lag voks og lidt flere testsejladser, ikke dårligt. Jeg blev til gengæld ældre og ældre, det kunne ikke blive ved at gå det her, nu skulle jeg snart afsted.

2022, kommer jeg afsted og hvis jeg gør, hvordan er det så at indfri en drøm der har taget så længe om at blive til noget, kan den leve op til forventningerne, kan jeg smide hverdagens rytme, forpligtelser og krav?

Læs med næste gang hvis du har lyst til at følge i drømmenes fodspor.

GUDSTJENESTER I ØSTRUP, SKEBY OG GERSKOV KIRKER

Hvornår	Gerskov	Skeby	Østrup
Søndag 29/5 Indsættelse af Neel Christiansen	10.30	9.30	14.00
Søndag 5/6 Pinsedag Neel Christiansen			10.30*
Mandag 6/6 2. pinsedag Hans Otto Paludan		9.00	
Søndag 12/6 Keld B. Hansen			10.30
Søndag 19/6 Neel Christiansen	10.30		
Søndag 26/6 Keld B. Hansen			10.30
Søndag 3/7 Keld B. Hansen		10.30	
Søndag 10/7 Hans Otto Paludan			9.00
Søndag 17/7 Hans Otto Paludan	9.00		
Søndag 24/7 Johannes Nissen			10.30
Søndag 31/7 Keld B. Hansen		10.30	
Søndag 7/8 Keld B. Hansen			19.30

* = Gelænderlærkerne deltager i gudstjenesten

Sognepræst og provst Keld B. Hansen, 23474144; **Graver ved Østrup, Skeby og Gerskov kirker** Henning Madsen, 41263411; **Organist:** Niels Erik Clausen, 30556750.

Kirkens hjemmeside: www.oestrup-skeby-gerskov-kirker.dk

Kirkens facebookside: Østrup, Skeby, Gerskov kirke

Skovløkke Lokalråds hjemmeside: www.skovloekken.dk

NAVNE	
Døbte: Anna Heibøll Petersen	Døde: Bjarne Larsen Herluf Hansen Karen Hansen

Kirkebladet er trykt på FSC certificeret papir, der støtter bæredygtigt skovbrug verden over.

Kirkebil: Ældre, der ikke kan befordre sig selv, og som gerne vil til gudstjeneste eller til møde i præstegården, er velkomne til at benytte sig af teletaxi ordningen. Udgiften for brug af teletaxi kan refunderes af kirkekassen.